

má tenké jako výhonky na nových větvích olivovníku.“ Sklonila se, aby si mě prohlédla pozorněji, a já jsem napůl čekala, že ztratí rovnováhu a spadne mi na obličej. „A její oči mají barvu hlíny, nejsou nijak pozoruhodné. Nemá v sobě téměř žádnou krev hematoi. Je víc smrtelnice než kdokoliv, koho jsme dnes viděli.“

Její vlastní oči měly barvu oblohy před prudkou bouřkou.

Mísil se v nich odstín fialové a modré – známka jejího původu. Všichni hematoi se pyšnilo výraznými barvami očí. To platilo i o většině polokrevných, ale mně se při narození celá tahle věc s cool očima nějak vyhnula.

Ministryně pokračovala v dalších poznámkách po dobu, která mi připadala jako věčnost, a já jsem dokázala myslet jenom na to, že bych si dala zmrzlinu a možná si i krapet zdřímla.

Přišli se na mě podívat další čistokrevní, obcházeli mě a něco si mezi sebou šeptali. Každou chvíli jsem se ohlédla na matku a ta se na mě po každé konejšivě usmála, aby mi dala najevo, že tohle všechno je normální a že si vedu dobře – vlastně přímo skvěle.

To ale platilo jenom do okamžiku, kdy mě ta stařena začala štípat snad do každého centimetru holé kůže a nejen tam. Na cizí dotyky jsem odjakživa měla jasný názor. Když se někoho nedotýkám já, měla jsem za to, že by se ani on neměl dotýkat mě. Pamětnici přede mnou tohle pravidlo zřejmě uniklo.

Natáhla ruku a kostnatými prsty mě přes šaty štípala do břicha. „Je jak lunt. Jak můžeme očekávat, že bude bojovat a bránit nás? Není hodná toho, aby zahájila výcvik v Konventu a sloužila po boku dětí bohů.“

Nikdy jsem žádného boha neviděla, ale mamka říkala, že jsou pořád mezi námi a pořád nás sledují. Taky jsem nikdy neviděla pegasa nebo chiméru, ale mamka přísahala, že všichni tihle tvorové existují. I jako sedmiletá jsem měla potíže uvěřit takovým historkám; mou mladou víru napínalo do krajnosti, když jsem měla přijmout, že bohům pořád záleží na světě, který příčinlivě zaplnili svými potomky, tak jak to dokážou jenom oni.

„Není nic víc než ubohá a maličká polokrevná,“ pokračovala stařena. „Navrhuji, abychom ji poslali k mistrům. Potřebuji děvče, které mi bude čistit toalety.“ Krutě mi zkroutila prsty. A já jsem ji koplá do holeně.

Nikdy nezapomenu na matčin výraz – bylo v něm něco mezi hrůzou a panikou, jako by se chystala, že vtrhne mezi ostatní čistokrevné a odnese mě pryč. Ozvalo se několik zlostných nadechnutí, ale taky pár srdečných uchichtnutí.

„Má v sobě oheň,“ poznamenal jeden hematoi. Jiný pokročil kupředu. „Povede si dobře jako hlídač, možná dokonce jako strážce.“

Dodnes netuším, jak je možné, že jsem prokázala svou vhodnost tím, že jsem koplá ministryni do holeně. Ale právě tak to bylo. Ne že by to něco znamenalo, když je mi teď sedmnáct a za poslední tři roky jsem se světu hematoi vůbec nepřiblížila. Ani v normálním světě jsem nepřestala dělat hlouposti.

Vlastně jsem měla sklony přímo je vršit, jednu na druhou. Považuju to za jeden ze svých talentů.

„Už to děláš zase.“ Matt mi sevřel ruku.

Pomaloučku jsem zamrkala a soustředila se na jeho obličej. „Co?“

„Máš ten svůj výraz.“ Přitáhl si mě k hrudi a objal mě kolem pasu. „Jako kdybys dumala o něčem děsně hlubokém. Jako kdybys měla hlavu někde tisíc kilometrů odtud, někde v oblacích, na cizí planetě nebo tak něco.“

Matt Richardson se chtěl připojit ke Greenpeace a zachraňovat velryby. Byl to pohledný kluk odvedle, který odpřísáhl, že už nebude jíst červené maso.

Jak chce. Taky ale představoval můj současný pokus splynout se smrtelníky a přemluvil mě, abych se s ním vyplížila z domu a šla k velkému ohni na pláži, za spoustou lidí, co jsem sotva znala.

Na kluky mám špatný vkus.

V minulosti jsem se zakoukala do zádumčivého studenta, který psal na přednášce učebnic básně a vlasy obarvené na uhlovou černí si